

arbejde, hvortil de ere hensatte, kan man dog ikke mis kjende, at Opinionen hos Fangerne vil være imod denne Anskuelse; og at en saadan Opinion fortjener at komme i Betragtning, har Erfaringen allerede tidligere noksom bestrykt. Den af Udvalget foreslaaede Vej har man ogsaa antaget at ville sikkrere og bedre føre til Maalet; thi man antog ikke, at der, naar Sagen ad forfatningsmæssig Vej kom for, vilde møde nogen Hindring for Forskytning af Straffefangerne til Straffeanstalten i Horsens fra de andre Straffeanstalter, hvor Behandlingen og Arbejdet i det Hele maatte ansees lige saa strengt, om ikke strengere, og at man navnlig uden Banffelighed vilde gaae ind paa, at Fangerne forskyttedes fra Tugt- og Raskhuset paa Christianshavn til Straffeanstalten i Horsens. Ligeledes antog man, at man uden Banffelighed vilde gaae ind paa, at Fæstningslaver, der vare dømt paa visse Aar, kunde forskyttes dertil, ialtfald med nogen Nedsættelse af Straffetiden. De Forbrydere, som, efterat denne Lov er udkommen, maatte blive anseete med Straffearbejde i Almindelighed, maae upaatvivleligt kunne forskyttes fra det ene Forbedringshus til det andet, og fra det ene Tugthus til det andet; og den af Udvalget foreslaaede nye Paragraph angaaer desaaersag kun de Forbrydere, der hidtil ere inddømte i et vist Tugt- og Forbedringshus.

Formanden: Jeg maa tillade mig at bemærke, at de 3 Paragrapher, hvoraf Udfastet bestaaer, staae i saa nøie Forbindelse med hinanden, at jeg, efter Overlæg med Ordsøreren, ikke har fundet Anledning til at bringe Sagen under Behandling, enten i enkelte SS, eller affnitvis.

Orsted: Det kan jo vistnok ikke mis kjendes, at § 2 i Udfastet er aldeles overeensstemmende med den seneste Lovgivning og paa en Maade tilveiebringer en større Censartethed i samme; men naar Udvalget ikke desto mindre har troet, at den helst maatte udgaae, saa er det deels, fordi den hele Bestemmelse maatte bortfalde, saasnart de nye Forbedringshuse blive organiserede, hvor, i det Mindste efter den Tanke, man hidtil har havt derom, Straffen vil blive af større Strengthed og Alvorlighed, og altsaa bør bestemmes for en kortere

Tid end hidtil. Og Bestemmelserne, som § 2 indeholder, ville altsaa ikke have en vœrlig Følge, og den vil netop være den, at 2 Straffearter som man iøvrigt forkaster, nemlig Raskhuus- og Fæstningsarbejde benyttes i flere Tilfælde end hidtil; men der ligger dog ogsaa en anden Betragtning i Baggrunden, der i det Mindste for mig har været det meest Afgjørende, det er ikke alene, at det er et meget sjeldent Tilfælde, hvori denne § vilde faae Indflydelse, men og, at disse Tilfælde ere af en saadan særdeles Bestaenhed, at man ikke maatte pusse nye, skærpende Bestemmelser. Det er, som Motiverne og den høitærede Justitsministers Forsdrag viser, saa godt som alene gjentaget Løsgjængeri og gjentaget Betleri, og, om man vil, gjentaget Dvalfsalveri, hvilket dog ikke let gjentages saa tit, at der kan blive Spørgsmaal om mere end 5 Aars Straffearbejde. Men disse Forseelser ere af saa særegen en Natur, at det forekommer mig betænkeligt at bringe nogen ny Lov, der berører Straffene derfor, under Forhandling, forinden der kunde foretages noget mere Gjennemgribende med Hensyn hertil. Naar man betragter Sagen i dens Almindelighed, kan man have megen Tvivl om, hvorvidt de Straffelove ere aldeles berettigede, som ere givne for disse Handlinger, der ikke indeholde nogen naturlig Forbrydelse, men dog maa betragtes som farlige for Samfundet. Der vilde være tabt meget for den almindelige Sikkerhed og Orden, om man opgav disse Love, idet man holder sig saa meget paa det almindelige Begrebs Standpunkt. Det er factisk vist, at Løsgjængeri ofte er meget beslagtet med de større Forbrydelser; og at den, som bliver straffet for Løsgjængeri, meget tit er en grov Forbryder, som ved Benægtelse veed, at blive fri for anden Straf; det er ogsaa til dem, der have været dømt for større Forbrydelser, men som have erhvervet sig en saadan Kløgt, at de ikke saa let paa nye kunne blive fældede derfor; og disse Personer ere vistnok meget farlige. Vort hele System med Hensyn til Fattighæsenet medfører vel ogsaa, at man ikke kan være ganske ligegyldig ved Løsgjængeri og Betleri. Men der er dog noget Misligt i Begreberne om disse i Særdeleshed og isærdeleshed er der Tvivl om Billig-